

תאריך: יב סיוון התשפ"ה 08.06.25 ת.מ. 368-02-24
בפני: הרב חיים והב-אב"ד, הרב שלום חי מרחבי-חב"ד הרב שאול אזולאי חב"ד

בס"ד

תובע

נגד

נתבע

פסק דין

1. רקע דיוני

הצדדים באו לפני בית הדין, חתמו על שטר בוררות כנדרש, טענו את טענותיהם והביאו את ראיותיהם.

2. העובדות המוסכמות

במהלך שנת 2007 פנה אל התובע אדם בשם ב.פ. אשר התגורר בשכירות אצל התובע, והציע לתובע עיסקה. העסקה היתה מורכבת מהלוואה שיקח ב.פ. וקבוצת אנשים הכוללת את ב.פ., ר.פ., י.ב., י.כ. ו.ש.מ.. את ההלוואה לקבוצת האנשים הנ"ל היה אמור להעמיד הנתבע. לצורך קבלת ההלוואה ביקש ב.פ. מהתובע להעמיד את ביתו כערובה למשך חודשיים ע"י רישום הערת אזהרה על ביתו של התובע, כבטוחה עבור הנתבע על הלוואה על סך \$100,000 אותה העמיד הנתבע עבור קבוצת האנשים הנ"ל. במקביל ניתן לתובע על ידי קבוצת הלויים הנ"ל צ'ק בטוחן ע"ס 500,000 ₪ וכן שטר התחייבות על 25% ממניות חברת עפרות תבל וכן שטר ובו קבלת אחריות אישית לפצות ולשפות את התובע על כל נזק שיגרם לתובע כתוצאה מהעסקה הנ"ל. התובע חתם על שני מסמכים המאשרים את סכום ההלוואה, כאשר תוכן המסמכים הוא כדלהלן:

בתאריך 20.05.07 חתם התובע כי קיבל סך \$40,000 ממר הנתבע, המסמך מופיע כנספח ד' בסיכומים שהוגשו לבית הדין ע"י התובע.
עוד ביום 20.05.07 חתם התובע שהוא מאשר להעביר לי.כ. את יתרת סכום ההלוואה ע"ס \$60,000 ממר הנתבע (נספח ה' בסיכומי התובע שהוגשו לבית הדין) –

"לכבוד

הרב הנתבע

ת.מ. 368-02-24

תאריך: יב סיוון התשפ"ה 08.06.25

בפני: הרב חיים והב-אב"ד, הרב שלום חי מרחבי-חב"ד הרב שאול אזולאי חב"ד

הנני לאשר לך להעביר את כספי ההלוואה לרב י.כ. ת.ז. 053297495, ותשלום לי.כ. כמוהו כתשלום אלי.

לראיה באתי על החתום

הרב התובע ת.ז. [REDACTED]

היום 20 במאי 2007"

בחלקו התחתון של המסמך מאשר עו"ד מאיר נוימן את חתימת התובע. ובהמשך המסמך בתאריך ד' סיון תשס"ז כתב י.כ. וחתם "בס"ד ד' סיון הריני מאשר קבלת \$60,000 עבור הרב התובע".

כתוצאה מכך וכהמשך להתחייבות הנ"ל נרשמה הערת אזהרה על בית התובע לטובת הנתבע.

3. טענות התובע

קבוצת הלווים התחייבה שלאחר חדשיים תיפרע הקבוצה הנ"ל את החוב לנתבע, ולאחר מכן יפעלו הלווים למחיקת הערת האזהרה. כמו כן ישלמו הלווים לתובע 100,000 ₪ כתמורה על כך שהעמיד את הבטוחה הנ"ל למשך חדשיים.

התובע טוען כי קבוצת הלווים הנ"ל הינה קבוצת נוכלים אשר פעלה להוציא מהתובע הערת אזהרה במירמה כדי שיוכלו הלווים ליטול הלוואה מכוח הערת האזהרה על ביתו של התובע ומתוך כוונה להשאיר את הנתבע שהוא המלווה עם הערת אזהרה על בית התובע כדי שהתובע יפרע את חובם של הלווים.

הנתבע ידע מהקנוניא הנ"ל ויתכן שהוא חלק ממנה. הנתבע מעולם לא תבע את קבוצת הלווים. הנתבע לא המציא ראיות שהעביר את הכסף לקבוצת הלווים. בעבר העביר הנתבע סכום הלוואה ע"ס \$25,000 לקבוצת הלווים, ועל אף שלא נפרע החוב הישן, חזר הנתבע והלווה ללווים לטענתו סכום של \$100,000.

4. מאחר ואין סימוכין וראיות שהנתבע העביר את סכום ההלוואה נשוא הערת האזהרה, הרי שאין תוקף לערבותו של התובע שהינה ערבות בגין ההלוואה, ובהעדר ראיות שבוצעה ההלוואה, לא ניתן לחייב את התובע מכח הערבות.

5. יש לבטל את הערבות מדין ערבות בטעות וכן משום אומדנא דמוכח, הואיל והערבות ניתנה על סמך מצג שוא והטעיה באשר לבטוחות להלוואה.

6. חתימת התובע על קבלת הסכום הראשוני של \$40,000, אין לה תוקף, שכן מאחר ולטענת התובע לא בא לידו סכום זה מעולם, אם כן אין תוקף למה שכתב בשטר ההתחייבות "אני הח"מ התובע (ת.ז. [REDACTED]) מאשר קבלת \$40,000 (ארבעים אלף דולר) כחלק מההלוואה שקיבלתי ממר הנתבע בסך כולל של \$100,000 (מאה אלף דולר)" הואיל ולא כתב כאילו התקבלתי, אלא כתב שקיבל את הסכום וזו הודאת שקר אליבא דטענתו שמעולם לא קיבל סכום זה.

7. הנתבע אינו עקבי בטענתו האם הכספים שהעביר לטענתו ע"ס \$100,000 לקבוצת האנשים היתה במסגרת השקעה במיזם הבניה שאותו התכוונו לבנות על חלקת ביתו של התובע, או במסגרת הלואה אותה העמיד הנתבע לרשות קבוצת האנשים הנ"ל. אם הם כספי הלואה, הרי שלא הוצגו ראיות שהכסף הועבר לקבוצת הלווים ואין ראיה שבוצעה ההלואה, וכן אין שטר הלואה או כל ראיה על קיום ההלואה או על מועד פרעונה וכן על כל תנאי שהוא בהלואה.

ואם הם כספי השקעה במסגרת עסקת מכר, הרי כיון שכשלה העסקה, אין לחייב את התובע בפירעון הסכום הואיל ואין זו הלואה וחוב המחייב בהשבה, אלא עסקה שכשלה, שאינה מחייבת את התובע בפרעון כלשהו.

8. ולסיכום: התובע דורש לחייב את הנתבע למחוק את הערת האזהרה שעל ביתו של התובע, ללא תמורה מצד התובע.

9. טענות הנתבע

בתחילה קבוצת הלווים פנתה אל הנתבע והציעה לנתבע להשקיע סך של \$100,000 למטרת בנית בנין מגורים על מגרש ביתו של התובע. לאחר מכן שונתה ההצעה והוצע לנתבע להלוות לתובע סך \$100,000 ובתמורה לכך יקבל הנתבע דירה בפרויקט המתוכנן הנ"ל. בכדי להבטיח את כספו של הנתבע, דרש הנתבע רישום הערת אזהרה על ביתו של התובע. לאחר שנענתה בקשתו ונירשמה הערת אזהרה על בית התובע, העביר הנתבע את הכסף לקבוצת הלווים הנ"ל.

10. לגבי העברת ההלוואה- לגבי \$40,000 התובע חתם שבאו לידו, ועל \$60,000 הנוספים, התובע הורה להעביר לידיו של י.כ. שקבלתו כקבלתו, הרי שיש כאן הודאת בע"ד שהכספים הועברו וההלואה בוצעה.

לגבי טענת התובע שהנתבע סותר את עצמו, ופעמים טוען שהיתה עסקת הלואה, ולפעמים טוען שהיתה עסקת מכר והשקעה, הסביר הנתבע במהלך הדיון בביהמ"ש השלום בנתניה (פר' הנ"ל עמ' 10) "כביכול שהכסף שאני נתתי כדי שלא יהיה ברבית, לא רציתי לעשות את זה כהלואה, וכאילו אני חלק מהבנין פה אבל לא שותפים. שאני ארשם באיזה שהוא מקום בבנין הזה כחלק כדי שלא יהיה רבית. עשיתי דברים שלא יהיה קשור ברבית, אז הכניסו אתי בצורת הסכם שותפות שחלק מהכסף שלי זה חלק מהבניה פה".

כלומר היתה זו הלואה, אלא שכדי להימנע מבעיה של ריבית נעשו הדברים בצורה של השקעה.

כמו כן טוען הנתבע שלא הסכים להעביר את הכספים עד שירשום התובע הערת אזהרה על ביתו לטובת הנתבע, ורק לאחר שבוצע רישום הערת האזהרה, העביר הנתבע את סכום ההלוואה לידי קבוצת האנשים הנ"ל, ועיקר סמיכת דעתו של הנתבע היתה על הערת האזהרה הנ"ל שנרשמה לטובת הנתבע ע"י התובע.

ת.מ. 368-02-24

תאריך: יב סיוון התשפ"ה 08.06.25

בפני: הרב חיים והב-אב"ד, הרב שלום חי מרחבי-חב"ד הרב שאול אזולאי חב"ד

את טענת התובע שהנתבע הוא חלק מקבוצת הלווים, ושהיה הנתבע שותף למעשה הקנוניא והרמיה מכחיש הנתבע שאין זה נכון. הנתבע מעולם לא הכיר את הקבוצה הנ"ל לפני ההלוואה, היכרות הנתבע עם הלווים נעשתה סמוך להלוואה ע"י הפניה של מכר משותף. סימוכין לטענתו מביא הנתבע מכך שהתובע תבע בבית משפט את הקבוצה הנ"ל ולא תבע אף את הנתבע הואיל וידע התובע שאין הנתבע חלק מהקנוניא הנ"ל.

עוד טוען הנתבע שהתובע תבע את קבוצת האנשים הנ"ל בבית משפט ואין הוא מגלה בפני בית הדין מה נפסק בענינו שם.

עוד טוען הנתבע שאין מקום לדון את הערבות כערבות בטעות ולכן דורש הנתבע להשאיר את הערת האזהרה על כנה עד לפרעון ההלוואה ע"י התובע, וכן תובע הנתבע סך של 12,000 ₪ בגין הוצאות בהליכים משפטיים שנגרמו לו ע"י התובע עד לדיון בבית הדין הנוכחי, וכן סכום של 4000 ₪ בגין ההוצאות בדיון הנכחי.

11. דיון והכרעה –

הנידונים העיקריים העומדים בפני בית הדין בתיק זה הם כדלהלן -

א. האם מדובר בעסקת הלוואה או השקעה.

ב. האם הועברו כספים ע"י הנתבע לקבוצת האנשים, שכן בהעדר העברת כספים מן הנתבע, לא תחול חובה על התובע כלל.

ג. האם יש לפטור את התובע מדין ערבות בטעות או אומדנא דמוכח וכדו'.

12. **אופי העסקה** באשר להגדרת אופי התחייבות התובע, סבור בית הדין שהתחייבות התובע כלפי הנתבע היא בגדר לווה ולא בגדר משקיע או בגדר ערב, שכן השטרות עליהם חתום התובע הינם שטרי הלוואה -

בתאריך 20.05.07 (נספח ד' בסיכומי התובע שהוגשו לבית הדין) מופיע מסמך שכותרתו "קבלה" וזה תוכנו

"קבלה

אני הח"מ התובע 061485132 מאשר קבלת \$40,000 [ארבעים אלף דולר] **כחלק מההלוואה שקבלתי** ממר הנתבע ע"ס כולל \$100,000 {מאה אלף \$} באה"ח התובע".

ובנספח ה' [שם] – קיים מסמך הממוען למר הנתבע וזה תוכנו -

"לכבוד

הרב הנתבע

הנני לאשר לך להעביר את **כספי ההלוואה** לרב י.כ. ת.ז. 053297495, ותשלום לי.כ. כמוהו כתשלום אלי

לראיה באתי על החתום הרב התובע

היום 20 מאי 2007

עוד מסתמך בית הדין אף על דברי התובע במהלך דיון בבית המשפט השלום בנתניה (פרו' דיון 17 ספטמבר 2013 עמ' 4) כאשר נשאל התובע ע"י השופט "מה אתה הבנת מה היה המעמד שלך לפי הבנתך? לווה? ערב? חייב? מה הבנת שהמעמד שלך מול הנתבע?"

השיב התובע "אני בפירוש כתבתי שאני לווה".

מאידך יודגש שדוקא בגירסתו של הנתבע לגבי אופי העיסקה מצינו סתירות – במהלך הדיון הנ"ל בביהמ"ש השלום בנתניה נשאל הנתבע ע"י השופט כיצד הוא רואה את אופי התחייבות התובע

"אתה הלוות אותם לא לתובע, התובע לשיטתך ערב קבלן או לווה?"

והשיב [שם בפרו' עמ' 11] "התובע היה ערב קבלן".

מאידך במהלך הדיון בבית הדין (פרו' הדיון ט"ו כסלו התשפ"ה עמ' 5) טען הנתבע "ביני לבין התובע זה הלואה ולא השקעה".

יחד עם זאת יש להדגיש שבאותו דיון עצמו בביהמ"ש השלום בנתניה (פרו' הנ"ל עמ' 10) נשאל הנתבע ע"י השופט על אופי העיסקה שבוצעה על ידו כלפי ב.פ., ומתשובתו שם מתבאר שאין סתירה בדבריו -

"מה שאתה צירפת זה הסכם שותפות, אני מציג בפניך, זאת העיסקה שיש בינך לבין בן הנתבע?"

כן על סמך זה הסכמתי לתת את הכסף.

כלומר אתה ומר בן הנתבע שותפים?

מה שותפים? מה פתאום שותפים, כביכול שהכסף שאני נתתי כדי שלא יהיה ברבית, לא רציתי לעשות את זה כהלואה, וכאילו אני חלק מהבנין פה אבל לא שותפים. שאני ארשם באיזה שהוא מקום בבנין הזה כחלק כדי שלא יהיה רבית. עשיתי דברים שלא יהיה קשור ברבית, אז הכניסו אתי בצורת הסכם שותפות שחלק מהכסף שלי זה חלק מהבניה פה".

מדבריו אלו של הנתבע עולה שהבין שאופי העיסקה הוא הלואה.

עוד עולה מדבריו אלו שאין סתירה בדבריו כלפי הנידון האם העיסקה היא עיסקת מכר, או הלואה, שכן העיסקה במהותה היא עיסקת הלואה, אלא שלצורך פתרון בעית הרבית (לשיטתו ולהבנתו) היה די שירשם קנין מסוים בקרקע כדי לפטור בעיה הלכתית זו.

נמצא לסיכום שמהמסמכים עליהם חתום התובע, וכן מטענותיו בבית המשפט עולה שהתחייבות התובע היא הלואה מהנתבע. התובע לוח את הכסף מן הנתבע, ומלווה אותו לאחר מכן לקבוצת האנשים הנ"ל. ואילו לטענת הנתבע גדר התחייבות התובע היא או בגדר ערב קבלן או בגדר הלואה.

אלא שבין אם התחייבות התובע היא מדין ערב קבלן, ובין אם התחייבותו היא מדין לווה,

הרי שלפי ב' צדדים אלו התובע נושא בחוב כלפי הנתבע, ואין עילה למחיקת רישום הערת

האזהרה קודם שיפרע התובע ויסלק את החוב האמור.

13. **האם הכספים הועברו** באשר לנידון האם הועברו הכספים, קרי \$100,000 מן הנתבע לקבוצת האנשים הנ"ל, הרי שטענת התובע אינה שודאי לא הועברו הכספים, אלא שלטענתו הוא לא ראה את העברת הכספים המדוברת (פרו' הדין ט"ו כסלו התשפ"ה עמ' 3):

"בי"ד : האם הקבוצה הודתה שקיבלה מהנתבע את הכסף?
ב"כ התובע : "אנו לא בטוחים שהם קיבלו. \$40,000 הוא הראה לו ערימה שלא ספר ולא בטוח שניתן. \$60,000 התובע לא ראה כלל וקיים חשש שלא עבר כלל".

מאידך הנתבע טוען שהעביר את הכספים, כאשר לטענתו \$40,000 נמשכו מחשבונו הפרטי לצורך העברתם לקבוצת האנשים הנ"ל, וכן \$60,000 הועברו מכסף מזומן שהיה מצוי ברשותו.

יודגש שעד לרגע זה לא הומצאו ראיות נדרשות מהנתבע על משיכת \$40,000 מחשבון הבנק שלו, וכן עד לרגע זה לא הוצגה שום ראיה לבית הדין שהסכום של \$60,000 הועבר מהנתבע לקבוצת האנשים.

אלא שמאידך גיסא על אף שלא הוצגה ראיה התומכת בכך שהכסף הועבר מהנתבע לקבוצת האנשים, הרי שבפני בית הדין ניצבת הודאת הלוח בחתימתו שהכסף אכן הועבר מהנתבע לקבוצת האנשים –

בתאריך 20.05.07 (נספח ד' בסיכומי התובע שהוגשו לבית הדין) מופיע המסמך שהובא לעיל שכותרתו "קבלה" וזה תוכנו

"אני הח"מ התובע 061485132 מאשר קבלת \$40,000 [ארבעים אלף דולר] כחלק מההלואה שקבלתי ממר הנתבע ע"ס כולל \$100,000 {מאה אלף \$} באה"ח התובע".
הרי לפנינו הודאת בע"ד שהכסף הועבר.

ובנספח ה' [שם] – קיים מסמך הממוען למר הנתבע וזה תוכנו -
"לכבוד

הרב הנתבע

הנני לאשר לך להעביר את כספי ההלואה לרב י.כ. ת.ז. 053297495, ותשלום לי.כ. כמוהו כתשלום אלי

לראיה באתי על החתום הרב התובע

היום 20 מאי 2007".

כאשר בהמשך המסמך מאשר י.כ. את קבלת הסכום –

"בס"ד ד' סיון תשס"ז

הריני מאשר קבלת \$60,000 [שישים אלף דולר] עבור הרב התובע.

כ.ל.י."

נמצא שכלפי \$40,000 יש לנו הודאת בע"ד שהכספים הועברו. ומה שנותר ללא ראייה הוא \$60,000 הנוספים.

והנה לענין טענת התובע שאינו יודע האם הנתבע אכן הלוח את הכסף לקבוצת האנשים ואין לנתבע עדים שהלוח לקבוצת האנשים הנ"ל, שנינו במתני" (שבועות מה, א) "והחנוני על פנקסו כיצד? לא שיאמר לו: כתוב על פנקסי שאתה חייב לי מאתים זוז, אלא אומר לו: תן לבני סאתים חטין, תן לפועלי סלע מעות, הוא אומר: נתתי, והן אומרים: לא נטלנו - הוא נשבע ונוטל והן נשבעין ונוטלין", דמבואר דכיון דאמר בעה"ב לחנוני לתת, אין החנוני צריך להביא עדים שנתן אלא נשבע ונוטל מבעל הבית.

וברמב"ם (מלוה פט"ז ה"ה) כתב דכל מאי דבעי החנוני שבועה כדי ליטול הוא משום שהפועלים מכחישים אותו שאומרים שלא נתן להם, אך בגונא שיבוא החנוני לבד ואין פועלים שיכחישוהו [כגון שמתו פועלים וכיו"ב], נוטל החנוני מבעה"ב בלא שבועה, וכן פסק המחבר [סימן צא סעיף ב] וכן הכריע הש"ך (שם סק"ב) וכן הכריע הנתיה"מ (שם חידושים סק"ז). ובטעם הדבר שנוטל בלא שבועה ולא אמרינן דדמי למנה לי בידך והלה אומר א"י, שפטור, כתב הש"ך תרי טעמי - א. כיון דממנ"פ צריך החנוני לשלם או לפועלים או לחנוני, לית ליה חזקת ממון. ב. איכא חזקה שלוח עושה שליחותו לחנוני שנתן עפ"י ציוי בעה"ב. והנה טעמא קמא לא שייך בנידון דידן, אך טעמא בתרא שייך הכא.

ואין להקשות על דברינו מדברי הרמ"א (סעיף ג) בשם מהרי"ק ותשובת מימוני ז"ל "מי שהוציא הוצאות על נכסי חבירו ברשות חבירו, ותובע ההוצאות, והנתבע אינו יודע כמה, נשבע התובע ונוטל. והוא הדין בכל מידי דהאי ידע והאי לא ידע, נשבע האי דידע", דמבואר דנוטל דוקא בשבועה, דכבר ביארו הש"ך והנתיה"מ דהתם ליכא חזקה עושה שליחותו משום דלא נצטוו להוציא סכום מסוים, משא"כ הכא.

ואם כי שיטת הרמ"א (שם סעיף ב) בשם הרמ"ה דהחנוני בעי שבועה אף כשתובע בלי הכחשה, וכן היא שיטת המ"מ הרמב"ן והסמ"ע (שם סק"ב), מ"מ הכרעת המחבר הש"ך והנתיה"מ היא כדברי הבעה"מ בעל התרומות והר"י בן פלאט ועוד פוסקים, עיי"ש בש"ך.

ומעתה לנידון דידן, מאחר והכרעת המחבר הש"ך והנתיה"מ היא שנוטל החנוני בלא שבועה, א"כ אף הכא נראה לחייב את התובע לשלם לנתבע, ואף אי נחוש לשיטות החולקות, מידי ספק לא יצאנו, וודאי שאין התובע יכול לכופ את הנתבע למחוק את הערת האזהרה מספק.

ואשר על כן נראה ברור שאין לחייב את הנתבע למחוק את הערת האזהרה מכח טענת התובע שמא לא הועבר הכסף לקבוצת האנשים.

באשר לטענת ב"כ התובע שאין תוקף להודאתו שקיבל את הכסף מאחר והיא הודאה בשקר, סבור בית הדין שאין מקום לטענה זו כלל, הואיל ואין זה דומה כלל למקרה דנן, שכן אעפ"י שלא הציג הנתבע ראייה בפני בית הדין על העברת הכספים לקבוצת האנשים

הנ"ל, מאידך לא הציג התובע ראיה בפני בית הדין שהכספים לא הועברו לקבוצת האנשים הנ"ל. יתרה מכך אף טענת התובע בענין זה היתה רק טענת שמא (פרו' הדיון ט"ו כסלו התשפ"ה עמ' 3) -

"בי"ד : האם הקבוצה הודתה שקיבלה מהנתבע את הכסף?
ב"כ התובע : "אנו לא בטוחים שהם קיבלו. \$40,000 הוא הראה לו ערימה שלא ספר ולא בטוח שניתן. \$60,000 התובע לא ראה כלל וקיים חשש שלא עבר כלל".
כלומר התובע לא בטוח שהכספים לא הועברו, וכיון שכך ודאי שבמקרה דנן הרי שהודאתו היא הודאה גמורה, מאחר ואין ראיה שהכספים לא הועברו.

14. **ערבות בטעות** - ולענין טענת התובע שערבותו היתה בטעות – כל טענה זו יש לה מקום רק אם הוא בגדר ערב, אך כאמור נוסח התחייבותו בכתב היא שהוא לזה מהנתבע, ולאחר מכן הלווה את הכסף לקבוצת האנשים הנ"ל, וכיון שכך אין מקום לטענת ערבות בטעות הואיל ואין התחייבותו מדין ערב כלל, אלא מדין לזה.
ואף אם נחוש לצד שהעלה התובע שהתחייבותו היא מדין ערב ויש לפוטרו מדין ערב בטעות, יש לדחות טענה זו, ומכמה טעמים –
א. כל דברי הפוסקים לפטור ערב בטעות הוא רק בערב רגיל אך לא בערב קבלן.
ב. הכא שאף רשם הערת אזהרה על ביתו עדיף מכל ערב קבלן.
ג. כל נידון הפוסקים שערבות בטעות בטילה היא רק כלפי ענינים אחרים שנתבררו כטעות, אך כשיש ללווה כסף ואינו רוצה לשלם, על כך קיימא עיקר הערבות ולא שייך בה טענת ערבות בטעות שאם הייתי יודע שלא יפרע, לא הייתי נכנס בערבות זו. והכא בנידון דידן הוא נידון שהלווים, כלומר קבוצת האנשים, אינה רוצה לפרוע את החוב, וודאי שעל אופן זה לכל הפחות קיבל הערב את ערבותו, ולא שייך בזה דין ערבות בטעות הנזכר בפוסקים כלל.

15. הכרעה

מאחר והוברר ע"י הודאת התובע ש \$40,000 הועברו ע"י הנתבע לידי קבוצת האנשים וכן אינו מכחיש בודאות את העברת ה \$60,000 הנוספים, סבור בית הדין שהערת האזהרה שרירה וקיימת, ואין בכוחו של התובע לדרוש את מחיקתה.

16. לסיכום

א. הנתבע רשאי להשאיר את הערת האזהרה על ביתו של התובע.

בית דין לדיני ממונות הליכות עם ישראל -

תאריך: יב סיוון התשפ"ה 08.06.25 ת.מ. 368-02-24
בפני: הרב חיים והב-אב"ד, הרב שלום חי מרחבי-חב"ד הרב שאול אזולאי חב"ד

- ב. לאחר שיפרע התובע את מלוא הסכום של \$100,000 (מאה אלף דולר ארה"ב), יהיה
הנתבע מחויב למחוק את הערת האזהרה.
ג. שאר טענות התובע נדחות.

ובזאת באנו על החתום:

הרב שאול אזולאי

הרב שלום חי מרחבי

הרב חיים והב-אב"ד

